

ดวงเนตร
สมบัติ
พลัก
ชะตา
大宝鉴
ข้าจะป็น
เศรษฐี

8

罗晓 เขียน

กวันริตา และ On the Moon แปล

LingFeiLong วาด

บทที่ 357 ข่มขู่

โหมวซืออีปาดหน้าตารอบหนึ่ง หยดชะงักเพียงชั่วครู่ก็เอ่ยขึ้นมาอีกว่า “ใช่ พวกพี่ต่างก็คิดว่าสวีตงยอดเยี่ยมมาก แล้วยังคิดจะบีบบังคับให้หนูคบกับเขา แต่หนูไม่มีวันยอมทำเรื่องสกปรกแบบนั้นกับเขาเด็ดขาด และยิ่งไม่ยอมแต่งงานกับเขาด้วย ดีให้ตายหนูก็ไม่ยอม อีกรๆ ที่หนูต้องตกต่ำถึงขั้นนี้เป็นเพราะสวีตงคนเดียว เป็นเพราะเขาทั้งนั้น...เพราะเขาทั้งนั้น...ฮือ...เขาทำร้ายหนู...”

โหมวซืออีระเบิดเสียงร้องไห้โฮ ร้องให้ไปก็พูดว่า “หนูอุตส่าห์เลือกทางเดินของตัวเองไว้เสียดิบดี แต่สวีตงคนนี้ เขา...เขาทำร้ายหนู...ฮือ เรื่องวันนี้ พี่กำลังจะช่วยเขาสินะ ก็ได้ หนูจะฟ้องเขา...”

“ซืออี...” โหมวซือจึงแค้นเสียงกร้าว “เธอ...เธอ...เธอเห็นชื่อเสียงของตระกูลโหมวเป็นอะไร”

โหมวซืออีร้องไห้พร้อมกับตอบว่า “หนูเรียกพี่ว่าพี่ แต่ไม่ว่าอะไรพี่ก็ไม่ให้หนูทำ เรื่องนั้นเรื่องนี้ก็ไม่ยอมให้ทำ หนูก็เป็นคน หนูก็มีชีวิตที่หนูอยากใช้ มีสิทธิ์อะไรมาให้หนูทำนั้นทำนี้ตามใจพี่...ไซ่ลี ชื่อเสียงของตระกูลโหมวสำคัญมาก พี่เอามันมาบีบบังคับหนูตลอด แล้วหนูล่ะ หนูได้อะไรบ้าง หนูโตขนาดนี้แล้ว แต่ไม่มีสักเรื่องที่พวกพี่ให้หนูทำเอง ไม่มีสักเรื่องที่พวกพี่ฟังความต้องการของหนู แถมยังแอบจับคู่ให้หนูแต่งงานกับสวี่ตง พวกพี่เคยถามหนูบ้างหรือยัง เคยรับรู้ความรู้สึกของหนูบ้างไหม...”

เหตุการณ์ในวันนี้ โหมวซืออีและสวี่ตงต่างก็อธิบายอย่างชัดเจนแล้วว่าเป็นเพียงความเข้าใจผิด แต่ไม่มีใครคาดคิดว่าหลังจากนั้นโหมวซืออีจะระเบิดอารมณ์และสาธยายเรื่องพิพาทในครอบครัวออกมามากมายขนาดนี้ ไม่เพียงแค่สวี่ตงที่ตกใจในนาทีนี้แม้แต่โหมวซืออิงเอง นอกจากความรู้สึกโมโหก็พูดอะไรไม่ออกอีก

ผ่านไปครู่ใหญ่ โหมวซืออิงถึงได้ขึ้นเสียงว่า “ซืออี...ฉัน...ฉัน...ในสายตาเธอ ฉัน...เป็นแบบ...เป็นแบบนั้นนั่นเธอ...”

โหมวซืออี้เซ็ดน้ำตา ก่อนจะพูดต่อ “เมื่อก่อนหนูอดทน
ได้ทุกอย่าง แต่เรื่องที่จะให้หนูแต่งงานกับสวีตง พวกพี่ไม่คิด
เพื่อหนูด้วยซ้ำ ต่อให้ต้องตายหนูก็ไม่แต่งงานกับเขา...ที่หนูมาวันนี้
และต้องการคุยกับเขาก็เพราะเรื่องนี้...”

ว่าแล้วโหมวซืออี้ก็เดินโซเซไปทางประตูใหญ่ ตอนเดิน
ไปยังหันกลับมาตะโกนเสียงแหลม “สวีตง นายจำไว้นะ ฉันไม่
ปล่อยนายไว้นะ...”

แม้ว่าโหมวซืออิงจะเคยบอกสวีตงหลายครั้งแล้วว่า
โหมวหยวนซานตั้งใจจะให้โหมวซืออี้แต่งงานกับสวีตง แต่
หลังจากตัดขาดความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีให้ไปแล้ว สวีตงก็ไม่ได้ให้
ความสนใจในตัวโหมวซืออี้อีก ตอนที่โหมวซืออิงบอกเรื่องนี้
แก่สวีตง สวีตงก็เคยบอกปฏิเสธไปแล้วด้วย

ในเมื่อโหมวซืออี้ไม่อยากแต่งงานกับเขา แล้วทำไมเขา
จะต้องแต่งงานกับเธอด้วยเล่า

หลังจากที่โหมวซืออิงและสวีตงได้แต่มองตามโหมวซืออี้
ที่กำลังก้าวออกจากประตูใหญ่ไป ทั้งคู่ต่างก็หันมามองหน้ากัน
โดยไม่พูดจา

ผ่านไปครู่หนึ่ง เมื่อโหมวซืออี้พ้นประตูไปแล้ว สวีตงก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนจะบอกโหมวซือฉิงว่า “คุณพักอยู่ที่นี้ก่อน ผมจะไปส่งเธอ...”

อันที่จริงแล้ว ไม่ว่าใคร แม้แต่ตัวสวีตงเองก็รู้ว่า จากสถานการณ์ในตอนนี หากสวีตงยังเข้าไปข้องแวะกับโหมวซืออี้ อีกย่อมเป็นเรื่องไม่เหมาะไม่ควร

ทว่าในเวลานี้ ก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีก โหมวซือฉิงตกตะลึงจนวิญญูณแทบจะหลุดออกจากร่างอยู่รอมร่อ ย่อมไม่สามารถดูแลโหมวซืออี้ได้ บางทีขณะนี้ โหมวซือฉิงอาจต้องการคนดูแลเหมือนกัน แต่ดูจากสภาพของโหมวซืออี้ตอนนี้ หากไม่มีใครดูแลต้องเกิดเรื่องแน่

เมื่อชั่งน้ำหนักสถานการณ์ของทั้งสองฝ่ายแล้ว สวีตงก็ตัดสินใจว่าต้องไปส่งโหมวซืออี้ด้วยตัวเองก่อนจะดีที่สุด

โหมวซือฉิงพยักหน้าอย่างอ่อนแรง ไม่ว่าโหมวซืออี้จะมองตัวเธอกับสวีตงอย่างไร โหมวซืออี้ก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของเธอ ซึ่งโหมวซืออี้จำเป็นต้องได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิด

เมื่อสวี่ตงเอ่ยกำชับโหมวซือจิงเรียบร้อยแล้ว ก็เดินตามโหมวซืออี้ออกมา เห็นโหมวซืออีเดินโซเซไปทางโรงรถ สวี่ตงจึงเดินตามไป

สวี่ตงไม่ต้องการให้โหมวซืออีรั้งอยู่ในบ้านตน แต่ก็ไม่ต้องการให้โหมวซืออีขับรถในสภาพแบบนี้ ซึ่งโหมวซืออีอาจขับรถชนจนตายได้

สวี่ตงก้าวไปข้างหน้า ขับรถของโหมวซือจิงออกมาและหยุดอยู่ตรงหน้าโหมวซืออีอย่างชำนาญ ก่อนจะโผล่ศีรษะออกมาจากหน้าต่างรถแล้วพูดกับโหมวซืออี “ขึ้นรถ...”

โหมวซืออีปาดน้ำตา แล้วตอบอย่างเย็นชา “นายคิดจะทำอะไรอีก”

สวี่ตงตอบเสียงเรียบ “ฉันรู้ว่าเธอจะไปที่ไหน พอดีเลย ฉันก็มีธุระเหมือนกัน พาเธอไปด้วยเลย”

โหมวซืออีลังเลอยู่สักพักถึงตัดสินใจปาดน้ำตา เปิดประตुरถขึ้นมา นั่งข้างคนขับ

รอจนโหมวซืออีคาดเข็มขัดนิรภัยอย่างเงียบเชียบ
เรียบร้อยแล้ว สวีตงจึงเอ่ยขึ้นมาว่า “เธอจะไปถนนกุ๋หวานหรือ
ที่อื่น”

“นายรู้ว่าฉันจะไปที่ไหนไม่ใช่หรือ ยังจะถามอีก!” สายตา
ของโหมวซืออีมองตรงไปข้างหน้าขณะตอบคำถาม

สวีตงครุ่นคิดเล็กน้อยและเหยียบคันเร่งทันที พา
โหมวซืออีออกจากถนนปินเหอตงไปยังถนนกุ๋หวาน

ในมุมมองของสวีตง ที่โหมวซืออีมาหาตนในวันนี้เพื่อ
บอกว่าจะไม่แต่งงานกับตนน่าจะเป็นเรื่องจริง เพราะภายในใจ
ของโหมวซืออีมีฟางเจียเหว่ยอยู่แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น คาดว่าหลังจากกลับมาจากการเดินทาง
ครั้งนี้ โหมวซืออิงคงจะเอ่ยยกย่องสวีตงต่อหน้าโหมวหยวนซาน
มากเกินไปหน่อย โหมวหยวนซานจึงตัดสินใจเปิดเผยความ
ตั้งใจของตัวเองออกมา เมื่อโหมวซืออีรู้ข่าวเข้าจึงคิดจะฉวย
โอกาสนำหน้ามาคุยกับสวีตงก่อนว่าเธอจะไม่แต่งงานกับสวีตง

ก่อนที่เรื่องราวจะถูกเปิดเผยย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายที่ โหมวซืออีจะพูดกับสวีตงตรงๆ จึงได้แต่ละล้าละลังจนสร้าง ปัญหามากมายตามมา

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดเรื่องทุกอย่างก็เผยออกมา รวมถึง ความไม่พอใจที่มีต่อพี่สาวอย่างโหมวซือฉิงด้วย ที่ควรพูดและที่ ไม่ควรพูดโหมวซืออีล้วนพูดออกมาหมดแล้ว เช่นนั้นโหมวซืออี จึงรู้สึกผ่อนคลายลงไม่น้อย

ต่อจากนี้สถานที่ที่โหมวซืออีจะไปย่อมต้องเป็นที่ของ ฟางเจียเหว่ย หรือก็คือร้านบนถนนกุ่หวานนั่นเอง

ตลอดการเดินทาง โหมวซืออีเอาแต่จ้องเขม็งไปยัง เบื้องหน้า ไม่ยอมพูดอะไรสักคำ การเดินทางเพียงสิบกว่านาที่ ราวกับยาวนานนับสิบปี

สวีตงขับรถมาถึงประตูร้านใหม่ของฟางเจียเหว่ย จอด รถและคืนกุญแจรถให้โหมวซืออี ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างเคร่งขรึม “ซืออี ไม่ว่าใครในหมู่พวกเราล้วนไม่มีเจตนาร้ายต่อเธอ เรื่อง บางเรื่องเราก็หวังว่าเธอจะคิดให้รอบคอบ”

ตอนแรกสิ่งที่สวิตตั้งใจจะบอกโหมวซืออี้ก็คือ เรื่องของ ตัวเขากับตัวเธอ หรือโหมวซือฉิงกับตัวเธอ ต่างก็ไม่มีใครคิดจะทำร้ายโหมวซืออี้ทั้งนั้น แม้แต่ความเข้าใจผิดที่เพิ่งเกิดขึ้นก็ ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจอย่างแน่นอน

แต่ใครเล่าจะคาดคิด โหมวซืออี้มองไปยังร้านของ ฟางเจียเหว่ยแล้วตอบกลับเสียงเรียบ “รวมถึงที่ฉันจะพ้องนาย ด้วยไหม หี เรื่องนี้ฉันคิดรอบคอบดีแล้ว ฉันมีสิทธิ์ดำเนินคดีกับ นาย เพราะฉะนั้นนายระวังตัวไว้ให้ดี”

ว่าแล้วโหมวซืออี้ก็หยิบกล่องเครื่องสำอางออกมา ก่อน จะจัดการปกปิดรอยคราบน้ำตาและรอยแผลอย่างระมัดระวัง แล้วพูดขึ้นว่า “ถ้านายไม่อยากโดนจับ ข้อแรกปฏิเสธรูปของฉิน ชะ ข้อสองห้ามพูดเรื่องวันนี้ออกมาแม้แต่ครั้งคำ”

โหมวซืออี้พูดอย่างเด็ดขาด ไม่มีความคิดที่จะเตือน สวิตลงเลยสักนิด มีเพียงการข่มขู่ หากสวิตทำข้อใดข้อหนึ่ง ไม่ได้ โหมวซืออี้จะใช้กฎหมายดำเนินคดีกับสวิตโดยไม่ลังเล

สวิตไม่คิดว่าโหมวซืออี้จะเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้จึงพูดอะไรไม่ออก เรื่องปฏิเสธรโหมวหยวนซาน ไม่ต้องคิดให้มาก

ความและไม่ต้องให้โหมวซืออี่ข่มขู่ สวีตงก็ตั้งใจจะปฏิเสธอยู่
แล้ว ดังนั้น ความเข้าใจผิดในวันนี้ผ่านแล้วก็ให้มันผ่านไป สวีตง
ไม่ได้คิดจะเอาไปพูดต่ออยู่แล้ว ถึงอย่างไร เรื่องนี้ก็เกี่ยวข้องกับ
กับชื่อเสียงตระกูลโหมว สวีตงไม่มีทางทำลายชื่อเสียงคนที่มี
สายสัมพันธ์อันดีกับเขาอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ดี มาถึงขั้นนี้แล้ว โหมวซืออี่กับสวีตงก็ไม่ใช่
เพื่อนกันอีกต่อไป กระทั่งคนแปลกหน้าก็ไม่ใช่ สิ่งที่หลงเหลือ
อยู่มีเพียงความบาดหมางและความเกลียดชัง...ความเกลียดชัง
ที่โหมวซืออี่มีต่อสวีตง

สวีตงนั่งอิงอยู่พักใหญ่ ก่อนจะส่ายหน้า ถอนหายใจ
ตอนแรกเขาอยากเห็นโหมวซืออี่กับฟางเจียเหว่ยเดินไปด้วยกัน
กับตาตัวเอง ตอนนี้มีแต่จะอยู่ให้ห่าง มองดูโหมวซืออี่คนนี้เดิน
ไปเจอฟางเจียเหว่ยก็พอแล้ว

อย่างไรเสีย สภาพโหมวซืออี่ในตอนนี้ก็ไม่น่าจะสู้ดี สิ่ง
ที่สวีตงทำได้คือรับรู้าโหมวซืออี่อยู่ที่ไหนและอยู่กับใครก็พอ

ทว่าเพิ่งจะหันหลังเดินไปได้สองก้าวก็ได้ยินเสียงของ ฟางเต๋ออี๋ดังมาจากด้านหลัง “เสี่ยวสวี ไหนๆ ก็มาแล้ว ทำไมไม่ เข้าไปนั่งข้างใน...”

เห็นอยู่ว่าสวีตงยืนอยู่กับโหมวซืออี๋ แต่ฟางเต๋ออี๋กลับ เลือกทักสวีตงก่อน ส่วนโหมวซืออี๋นั้น ฟางเต๋ออี๋เพียงเอ่ยทัก เรียบๆ “อ้อ เสี่ยวโหมวก็อยู่ด้วย เข้าไปนั่งด้วยกันสิ...”

สวีตงหันกลับมาอีกครั้งและส่ายหน้าเบาๆ ตอบกลับ อย่างเด็ดขาดแต่สุภาพ “อ้อ ไม่ละครับ ผมยังมีธุระอีกหลาย อย่าง ไว้ครั้งหน้าเถอะ...”

ฟางเต๋ออี๋ก้าวเข้ามาไม่ก็ก้าวก็มาอยู่ข้างกายสวีตงพร้อมกับคว้าตัวสวีตงเอาไว้ แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้มจนตาหยี “เสี่ยวสวี เมื่อไหร่ฉันยังคิดอยู่เลยว่า มีเวลาว่างจะไปหานาย ฮ่าๆ นายว่านี่ ไม่ใช่ความบังเอิญหรือ ง่ายๆ ...เดี๋ยวค่อยไป เข้าไปดื่มชา ก่อน!”

แค่เห็นท่าทางของฟางเต๋ออี๋ก็รู้แล้วว่าต้องมีเรื่องไม่ดี แน่ๆ สวีตงจึงเอ่ยถามเสียงเรียบ “คุณอาฟาง มีเรื่องอะไรหรือ ครับ ผมไม่มีเวลาดื่มชาจริงๆ”

“ฮ่าๆ ฉันมีเรื่องจะคุยกับนายจริงๆ นั่นแหละ แถมยังเรื่องด่วนมากด้วย!” ฟางเต๋ออี้ตอบอย่างอารมณ์ดี

ทว่า สภาพอารมณ์ดีที่ฟางเต๋ออี้แสดงออกมา ในสายตาของสวีตงนั้นก็คือการเสแสร้งและเล่ห์กล

แต่ด้วยมารยาท สวีตงจึงพยักหน้าและกล่าวว่า “เรื่องอะไรครับ บอกผมตอนนี้เลยได้ไหม”

จากความคิดของสวีตง ทางที่ดีเขาควรจะเป็นธุระของฟางเต๋ออี้ไปเสีย ต่อให้ฟางเต๋ออี้มีเรื่องด่วนจริง ฟางเต๋ออี้ต้องการพูดอะไรก็ให้พูดไป หลังจากพูดแล้วสวีตงก็ปล่อยให้เข้าหุ้ยหุ้ยทะเลหุ้ยหุ้ยแล้วหาข้ออ้างส่งๆ ไปก็พอ

ไม่คาดคิดว่าเมื่อได้ยืนดังนั้นฟางเต๋ออี้ก็ลากตัวสวีตงเข้าไปในร้านทันที

ฝ่ายโหมวซืออี้ก็ตะโกนมาจากด้านหลังฟางเต๋ออี้ “คุณอาฟางคะ เจียเหว่ยละคะ เขาไม่มาหรอก”

ฟางเต๋ออีหันกลับมาปราชัยตามองโหมวซืออี ก่อนจะตอบเสียงเรียบ “เจี้ยเหว่ยเหร่อ วันนี้เขาออกไปปิกนิกกับสาว ๆ ไม่มาหรอก”

สวีตงสังเกตเห็นแววตาของฟางเต๋ออีก็พอจะจับได้ว่า ฟางเต๋ออีไม่ได้พูดความจริง อีกทั้งยังตอบส่ง ๆ อย่างขอไปที ชวนให้สวีตงรู้สึกแปลกใจไม่น้อย

ฝ่ายโหมวซืออีเมื่อได้ยินฟางเต๋ออีบอกว่าฟางเจี้ยเหว่ยไม่มา แถมยังออกไปปิกนิกแล้วยังไปกับพวกสาว ๆ อีก โหมวซืออีก็นิ่งอึ้ง และรู้สึกไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด

ก่อนถึงสุดสัปดาห์ ไม่เห็นมีใครบอกเลยว่าจะไปปิกนิกกับฟางเจี้ยเหว่ย ทำไมจู่ ๆ ถึงออกไปปิกนิกกันได้ล่ะ

โหมวซืออีหันกลับไปมองรถ ก่อนจะมองสวีตงที่เดินเข้าร้านตระกูลฟางไปแล้ว นั่งนอญครุ่นหนึ่ง จึงเดินตามเข้าไปในบ้าน

บทที่ 358 เพิกเฉย

เมื่อเข้าไปในร้าน ไม่ใช่แค่สวีตง ต่อให้เป็นโหมวซืออียังรู้ ฟางเต๋ออี้ตอบโหมวซืออี้แบบส่งๆ ไปอย่างนั้นจริงๆ ถึงขั้น โทกโหมวซืออี้เลยก็ได้

ฟางเจียเหว่ยนั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์นี้เอง แต่ไม่ได้ออกมา!

อย่างไรก็ดี ฟางเจียเหว่ยกลับทำเหมือนฟางเต๋ออี้ เมื่อ เห็นสวีตงก็ทำท่าทางสนิทสนม แต่เมื่อเห็นโหมวซืออี้กลับทำ เย็นชาอย่างเห็นได้ชัด

สวีตงที่เข้ามาในร้านแล้วก็กวาดตามองร้านเปิดใหม่ของ ตระกูลฟางแห่งนี้รอบหนึ่ง ทันใดนั้นก็รู้สึกอับอายขึ้นมา ทั้งๆ ที่ เป็นร้านเปิดใหม่เหมือนกัน แต่ชั้นวางในร้านของตระกูลฟาง กลับเรียงรายไปด้วยเครื่องประดับและวัตถุโบราณละลานตา แต่ ที่ร้านของเขานั้นใช้คำว่า ‘โกโรโกโส’ มาบรรยายยังได้!

แม้ว่าสินค้าส่วนใหญ่ที่วางเรียงบนชั้นในร้านตระกูลฟาง จะเป็นเพียงของเลียนแบบชั้นสูง ของดีจริงๆ มีนับขึ้นได้ แต่ไม่

ว่าใครที่เข้ามาเห็นก็ต้องรู้สึกตื่นตาตื่นใจและรู้สึกว่ามีตัวเลือกมากมาย

แม้แต่สวีตงเองก็รู้สึกเช่นนั้น สำหรับลูกค้าซึ่งชื่นชอบในด้านนี้นั้น บรรยากาศแบบนี้นอกจากจะแสดงให้เห็นถึงกำลังซื้อของร้านแล้ว ยังเป็นการล่อตาล่อใจเหล่าลูกค้าอีกด้วย

ขณะที่สวีตงรู้สึกสะเทือนใจอยู่นั้น สวีตงยังไม่ทันนั่งลง โหมวซืออี้ก็พุ่งตัวไปยังเคาน์เตอร์และพูดกับฟางเจียเหว่ย “เจียเหว่ย ไหนว่าออกไปปิกนิกไง ทำไมมายถึง”

ฟางเจียเหว่ยเหลือบมองไปทางฟางเต๋ออี้ ก่อนจะส่ายหน้าอย่างรู้ทันและตอบเรียบๆ “อ้อ ฉันเพิ่งกลับมา...”

ก่อนที่จะหันมาพูดกับสวีตงอีกครั้ง “รุ่นน้อง ได้ยินว่ากลับมาคราวนี้ นายได้ของน่าสนใจมาด้วยไม่น้อย เอามาให้พวกเราได้เปิดหูเปิดตาบ้างได้ไหม”

สำหรับสองอาหลานฟางเต๋ออี้และฟางเจียเหว่ยแล้ว สวีตงไม่ได้รู้สึกชื่นชอบพวกเขาเท่าไรนัก สาเหตุที่ต้องข้องแวงกับฟางเจียเหว่ยซ้ำแล้วซ้ำเล่าล้วนเป็นเพราะโหมวซืออี้

และก็เป็นเพราะว่าโหมวซืออู่อยู่ตรงนี้ด้วย สวีตงจึงต้องฉีกยิ้มให้ตามมารยาท “ที่ไหนกัน ผมเพิ่งจะเข้าร้าน ชั้นวางของยังโล่งอยู่เลย การเดินทางครั้งนี้ก็ไม่ได้มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ได้ของกลับมานิดเดียว แค่นี้ของมาเพิ่มนิดหน่อยเท่านั้น”

“ฮ่าๆ ...” ฟางเต๋ออีรินชาพร้อมกับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ได้ของมาเพิ่ม! ฮ่าๆ พุดได้ดีนี่ แต่ว่าจะเสียสวี่ นายทำตัวห่างเหินเกินไปหน่อยหรือเปล่า ถ้าของที่คนอย่างหลี่สืตานามาเรียกว่าได้ของมาเพิ่มละก็ ฮ่าๆ ...”

หลังจากรินชาแล้ว ฟางเต๋ออีก็ยกถ้วยให้สวีตงด้วยตัวเอง จากนั้นจึงหันไปพุดกับโหมวซืออู่ “คุณหนูโหมว มาดื่มชาตรงนี้สิ!”

น้ำเสียงไม่เย็นชาแต่ไม่สนิทสนม เหมือนทักทายคนรู้จักคนหนึ่งเท่านั้น

เดิมทีตระกูลโหมวกับตระกูลฟางก็คบหากันมาหลายชั่วอายุคน โหมวซืออู่ที่อยู่ตรงนี้ก็รู้จักมักคุ้นกับฟางเจียเหว่ยเป็นอย่างดี และในตอนนี้อย่างถือว่าเป็นแขกของร้าน ไม่ว่าอย่างไร โหมวซืออู่ก็ไม่ควรถูกละเลยเช่นนี้

ทว่า ตอนนี้สองอาหลานฟางเต๋ออีและฟางเจี๋ยเหว่ยกลับ
งาใจมองข้ามโหมวซืออี

โหมวซืออีตอบ “อืม” แล้วกล่าวขอบคุณฟางเต๋ออีอย่าง
สุภาพ ก่อนที่เธอจะหันไปมองฟางเจี๋ยเหว่ยอีกครั้ง และกล่าว
ขึ้นว่า “เจี๋ยเหว่ย วันนี้ที่ไปปิกนิกมีใครบ้าง”

ฟางเจี๋ยเหว่ยคลี่ยิ้มบาง ถามกลับว่า “จริงสิ ซืออี เธอมา
ได้อย่างไร ถ้าจะมาก็บอกฉันสิ ฉันจะได้ไปรับ แฮ่...แต่ว่า
ตอนนี้ ฮีๆ ฉันก็กำลังยุ่งอยู่ด้วยสิ...”

ชะงักไปครู่หนึ่ง ฟางเจี๋ยเหว่ยก็กล่าวต่อ “เธอดูสิ ฉันเพิ่ง
กลับมาก็เจอรุ่นน้องเลย ได้ยินว่าเขามีของดีไม่น้อยจึงอยาก
สร้างไมตรีกับรุ่นน้อง ได้เพิ่มพูนความรู้สักหน่อย ฮ่าๆ ซืออี เธอ
อย่าเพิ่งมาทวงถามพวกเราเลยนะ...”

ฟางเจี๋ยเหว่ยอาจจะไม่ได้ออกไปไหนจริงๆ ก็ได้ แต่
สำหรับโหมวซืออีแล้ว ไม่สำคัญว่าฟางเจี๋ยเหว่ยจะออกไปข้าง
นอกจริงหรือเปล่า ขอเพียงฟางเจี๋ยเหว่ยอธิบายเกี่ยวกับการไป
‘ปิกนิก’ ให้เธอฟังได้ โหมวซืออีก็พอใจแล้ว ต่อให้ฟางเจี๋ยเหว่ย
จะตอบส่งๆ หรือหลอกเธอก็ได้!

แต่ฟางเจียเหว่ยไม่คิดจะตอบคำถามของโหมวซืออี
อยู่แล้ว ทั้งยังไม่คิดจะอธิบายอะไรเลย ต่อให้เป็นคำโกหก
ฟางเจียเหว่ยก็ร้านจะคุยกับโหมวซืออี

ชัดเจนแล้วว่า สถานะของโหมวซืออีภายในใจของ
ฟางเจียเหว่ยไม่ได้สำคัญ ในวินาทีนี้อาจจะเรียกว่าร่วงลง
ไปอยู่ล่างสุดก็เป็นได้!

สวีตงเองก็ไม่อยากอยู่กับอาหลานจอมเสแสร้งนานนัก
เดิมทีเขาแค่มาส่งโหมวซืออี ตอนนี้พาคนมาส่งแล้ว ทั้งยังได้เจอ
ฟางเจียเหว่ยแล้ว สำหรับสวีตงถือว่าภารกิจเสร็จสิ้นแล้ว ต่อ
จากนี้แค่หักทายตามมารยาทนิดหน่อย ก็จะสามารถ ‘ถอน
ตัวอย่างประสบความสำเร็จ’ ได้แล้ว

ใครจะรู้ อยู่ดีๆ สองอาหลานตระกูลฟาง คนหนึ่งกลับ
แสดงท่าทางกระตือรือร้น อีกคนหนึ่งก็แสดงท่าทางว่าสนิทสนม
กับเขาเสียเต็มประดา

ฟางเต่อจิ้งโพล่งขึ้นมาว่า “เสี่ยวสวี้นายกับฉันอยู่วงการ
เดียวกัน จะว่าไปแล้ว พวกเรายังถือว่ามีความสัมพันธ์กัน อีก
อย่างก็ไม่ใช่แค่ผิวเผิน ฮ่าๆ ...พูดอย่างนี้แล้วกัน ญาติผู้ใหญ่ใน

ตระกูลเราแต่งงานกับคนตระกูลสวี แบบนี้เราก็อือเป็นน้ำหลานกันด้วย”

“อ้อ...” สวีตงร้องอ้อ คิดไม่ถึงว่าเจ้าหมอนี่จะจัดไม่นี้มาใช้ แต่ญาติผู้ใหญ่ของฟางเต่ออีที่แต่งงานกับตระกูลสวีคือใครนั้น สวีตงไม่รู้หรอก ต่อให้รู้ก็ดูจะไม่ใช่เรื่องของเขา

หลังจากร้อง ‘อ้อ’ แล้วสวีตงจึงพูดเสียงเรียบ “อ้อ อย่างนี้เอง คุณอาฟาง ผมนะแค่ผ่านมาแล้วบังเอิญเจอชื่ออีฟอดี คุณอาฟางมีเรื่องอะไรกันแน่ครับ”

ฟางเต่ออีหัวเราะอ่าๆ แล้วเหลือบมองฟางเจียเหว่ย ดูเหมือนการใช้ความสัมพันธ์เครือญาติจะไม่ได้ผลกับสวีตง สวีตงไม่สนใจเรื่องนี้ ฟางเต่ออีจึงส่งสัญญาณให้ฟางเจียเหว่ยคิดลูกไม้อื่น อย่างไรก็ตามก็เ็นเด็กวัยรุ่นเหมือนกัน น่าจะพูดง่ายกว่า

ฟางเจียเหว่ยและฟางเต่ออีเข้าหากันในระดับไม่ธรรมดา อยู่แล้ว จึงฉีกยิ้มแล้วพูดทันที “เมื่อก่อนฉันไม่รู้เหมือนกันว่าเราจะมีความสัมพันธ์กันถึงขั้นนี้ เรียกนายว่า ‘รุ่นน้อง’ อีๆ ก็ดูแปลกไปหน่อย งั้นหลังจากนี้ฉันจะเรียกนายว่า ‘น้องชาย’ เพราะเป็นลูกพี่ลูกน้องไง!”

สวีตงร้อง ‘อืม’ จะ ‘รุ่นน้อง’ หรือ ‘ลูกพี่ลูกน้อง’ ก็ช่างเถอะ ดูท่าสองอาหลานตระกูลฟางจะต้องการอะไรบางอย่างจากตัวเขาอย่างแน่อน แต่ไม่รู้ทั้งสองคนนี้มีเรื่องอะไรกันแน่

เมื่อเห็นสวีตงถามถึงเรื่องธุระอีกครั้ง ฟางเต๋ออีก็เงิบไปครู่หนึ่ง บนใบหน้าเผยเค้าลางของความละโมภที่แทบมองไม่ทัน ก่อนจะคลี่ยิ้มและตอบว่า “ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก คราวก่อนที่นายแสดงฝีมือที่ร้านของพวกเรา ฮ่าๆ ... ได้ยินว่าแผนที่ชุมทรัพย์ถูกเปิดออกแล้ว และเหมือนว่าเสี่ยวสวี นายเองก็ค้นพบความลับภายในนั้นแล้ว ดังนั้น การออกเดินทางในครั้งนี้อาจจะน่ากลับมา... ฮีๆ ... ดูท่าแล้วหยกติบในมือหลี่สี่ตาคงจะเป็นสมบัติหายากจริงๆ ฮ่าๆ ...”

เมื่อตอนงานเปิดร้านใหม่ของฟางเต๋ออี กิจกรรมประเพณีสมบัติฟรีในครั้งนั้น สวีตงขายแผนที่ชุมทรัพย์ออกไป หลังจากมีการเปลี่ยนมือไปมาหลายครั้ง สุดท้ายแล้วแผนที่ชุมทรัพย์แผ่นนั้นก็กลับมาอยู่ในมือของเขาโดยไม่คาดคิด และหลี่สี่ตาก็เปิดแผนที่ออกได้

คาดว่าเรื่องนี้คงรู้ไปถึงหูสองอาหลานตระกูลฟาง และการออกเดินทางไป ‘หาของมาเพิ่ม’ ในครั้งนี้ สวีตงยังนำ

หยกติดคุณภาพสูงจำนวนหนึ่งกลับมาด้วย เขารีบร้อนนำหิน
หยกก้อนหนึ่งออกมา ‘สั่งทำ’ เครื่องประดับให้เหลียงกั้วตั้งเป็น
พิเศษ จะว่าไปแล้วเรื่องที่ว่านี้ยังผ่านมาไม่ถึงครึ่งวันด้วยซ้ำ
คาดไม่ถึงว่าฟางเต๋ออีจะรู้เรื่องเข้าแล้ว ชาวกรองของฟางเต๋ออี
ไม่ธรรมดาจริง ๆ ดูท่าว่าที่ฟางเต๋ออียกเอาเรื่องนับญาติมาเชื่อม
ความสัมพันธ์กันก็เพราะต้องการมุ่งเป้าไปที่แผนที่ชุมทรัพย์

ขณะที่สวีตงกำลังคิดวิเคราะห์อยู่นั้นก็วางแผนว่าจะบอก
ปัดสองอาหลานคู่นี้ไปด้วย คาดไม่ถึงว่าฟางเจียเหว่ยจะกล่าว
ขึ้นอย่างตรงไปตรงมา “น้องชาย ในเมื่อพวกเราเป็นญาติกัน
ฉันก็ไม่ขอปิดบังนะ พูดกันตรง ๆ เลยดีกว่า ไม่นานมานี้พวกเรา
รับงานหนึ่งมา อีกฝ่ายต้องการหยกที่สมราคา แต่แหล่งวัตถุดิบ
ของเราเกิดปัญหานิดหน่อย จึงไม่มีสต็อกในมือเลย ได้ยินคน
พูดกันว่าน้องชายกลับมาครั้งนี้นำก้อนหยกติดกลับมาด้วย
ไม่น้อย น้องชายพอจะช่วยหน่อยได้ไหม แบ่งก้อนหยกติดให้
เราเป็นกรณีฉุกเฉินสักหน่อย”

ที่พยายามตีตีตัวเขาขนาดนี้ก็เพราะเหตุนี้เอง สวีตงลอบ
ถอนหายใจ ที่แท้ก็ต้องการซื้อหยกของเขา!

ถึงจะไม่ค่อยอยากข้องเกี่ยวกับสองอาหหลาน แต่กับเรื่อง
เจรจาธุรกิจส่วีตงก็เไม่อยากปฏิเสธ เดิมทีหยกดิบเหล่านั้ก็มีไว้
เพื่อทำการค้าขายอยู่แล้ว ในเมื่อเป็นแค่การซื้อขายง่าย ๆ ผู้ซื้อ
จะเป็นใครส่วีตงก็เไม่สนใจหรอก

ในเส้นทางการทำธุรกิจ ไม่ว่าลูกค้าประเภทใดก็เไม่ควร
ปฏิเสธทั้งนั้น! แต่ต้องถือว่าเป็นการทำธุรกิจค้าขายกันอย่าง
จริงจัง

ครุ่นคิดดูแล้วส่วีตงจึงบอกว่า “ผมมีหยกอยู่จำนวนหนึ่ง
จริง ๆ และยังเไม่ได้เอาออกมาขายด้วย แต่มีเไม่เยอะ หาก
คุณอาฟางต้องการความช่วยเหลือเร่งด่วนจริง ๆ ละก็ หาก
ต้องการเป็นจำนวนมากผมคงเไม่มีให้ หากต้องการก้อ่นสองก้อ่น
ถ้าตกลงราคากันได้ ผมก็เไม่กล้าที่จะเไม่ช่วยเหลือหรอก จริงเใหม่
ครับ!”

เมื่อเห็นส่วีตงตอบรับอย่างรวดเร็วขนาดนี้ ฟางเจียเหว่ย
และฟางเต่ออึ้งจึงเผยสีหน้าดีอกดีใจ

ตอนนั้นเองฟางเต๋ออีจึงโพล่งออกมาอย่างทนรอไม่ไหว
“ทางเราต้องการวัตถุดิบเกรดเอ น้ำหนักประมาณหนึ่งกิโลกรัม
ต่อชิ้น ไม่รู้ว่าในมือของเสี่ยวสวีมีของแบบนี้ไหม”

ก๊อหนยกดิบที่สวีตงนำกลับมาครั้งนี้ แทบจะไม่มีหยกดิบ
ขนาดหนึ่งกิโลกรัมอยู่เลย หยกดิบก้อนที่เหลียงกั๋วต้งเลือกไป
เป็นหนึ่งในก้อนที่มีขนาดค่อนข้างเล็ก ก้อนนั้นหนักประมาณ
สามกิโลกรัม ส่วนที่เหลือเกือบทั้งหมดหนักมากกว่าสาม
กิโลกรัม

ด้วยเหตุนี้สวีตงจึงเริ่มรู้สึกลำบากใจกับคำขอของ
ฟางเต๋ออี จะตัดหยกดิบหนักหลายกิโลกรัมเหล่านั้นให้เล็กลงคง
ไม่ได้หรอก

เมื่อเห็นว่าสวีตงมีสีหน้าลำบากใจ ฟางเต๋ออีจึงยิ้มให้
“อันที่จริงถ้าไม่มีก้อนขนาดเท่า นั้นจริง ๆ แต่ถ้าคุณภาพยัง
เหมือนเดิม ขนาดเล็กลงมาน้อยก็ได้”

“น้องชาย นายเองก็ทำธุรกิจในวงการนี้และรู้รายละเอียด
ดี ฮี ๆ ฉันทงก็จะไม่พูดมาก แต่ชิ้นที่แย่ที่สุดต้องไม่แย่ไปกว่า
ชิ้นที่อยู่ในมือหลี่สีตา ส่วนเรื่องขนาด ไม่ถึงหนึ่งกิโลกรัม ครึ่ง

กิโกรัมหรือเจ็ดแปดขีดล้วนได้ทั้งนั้น!” ฟางเจียเหว่ยฉีกยิ้มกว้าง “ถึงอย่างไร เราก็มีช่องทางค้าขาย น้องชายมีสินค้าในมือ จะปล่อยให้ปุ๋ยไหลออกไปสู่ทุ่งนาของคนนอกไม่ได้¹ นี่ จริงไหม!”

นาที่ที่สวีตงเริ่มเข้าใจขึ้นมาแล้ว สาเหตุที่สองอาหหลานตระกูลฟางรู้ว่าสวีตงนำหยกดิบกลับมาจำนวนไม่น้อยคงเป็นเพราะหลี่เสีตาเผ่ปล่อยข่าวออกไป จนสองอาหหลานตระกูลฟางเห็นก่อนหยกดิบก้อนนั้นเข้าถึงได้พยายามนับญาติเกี่ยวดองกัน เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจของสวีตง

ท่ามกลางความเจียบงัน สวีตงเงยหน้ามองโหมวซืออี้[†]

ตอนนี้โหมวซืออี้[†]นั่งซุกตัวอยู่ที่มุมหนึ่งอย่างเจียบเซียบ กำลังจ้องมองฟางเจียเหว่ยอย่างเหม่อลอย

สวีตงลอบถอนหายใจ โหมวซืออี้[†]คนนี่นี่จริงๆ เลย เห็นอยู่ชัดๆ ว่าสองอาหหลานตระกูลฟางแทบจะทำเหมือนโหมวซืออี้[†] เป็นอากาศธาตุอยู่แล้ว ไม่เห็นหัวของโหมวซืออี้[†]เลยด้วยซ้ำ แต่

¹ จะปล่อยให้ปุ๋ยไหลออกไปสู่ทุ่งนาของคนนอกไม่ได้ หมายถึง รักษาผลประโยชน์ในครอบครัวไม่ให้หลุดรอดไปสู่มือคนอื่น

ในแววดตาของโหมวซ็ืออีก็กลับเผยให้เห็นความรู้สึกชื่นชม
ความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ที่มีต่อฟางเจียเหว่ยอย่างไรที่สิ้นสุด!

ไม่รู้จริงๆ ว่าโหมวซ็ืออีที่เป็นแบบนี้ต่อไปจะมีจุดจบ
อย่างไร

สวีตงถอนหายใจออกมาอีกครั้งและส่ายหน้า แต่การ
ถอนหายใจครั้งนี้สวีตงมิให้ฟางเจียเหว่ย “ขอโทษด้วยนะครับ
คุณอาฟาง ร่นพี ที่พวกคุณพูดมา ในมือผมไม่มีเลยจริงๆ”

“ไม่มีเหรอ” กล้ามเนื้อบนหน้าฟางเต๋ออีกระตุกยิกๆ ตอน
แรกยังคิดอยู่เลยว่าหยกดิบในมือหลี่สี่ตาสะดุดตามากเกินไป
จริงๆ คาดว่าก่อนหน้านี้จะเป็นก้อนที่ดีที่สุดที่สวีตงนำกลับมา
แต่ก้อนที่ ‘ดีที่สุด’ ก่อนนี้ถูกสวีตงขายออกไปแล้ว ฟางเต๋ออีไม่
อาจครอบครองได้อีกแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงอยากลองเช็คว่าสวีตง
ยังมีชิ้นอื่นที่รองลงมาอีกหรือไม่

คิดไม่ถึงว่าฟางเจียเหว่ยลดเงื่อนไขลงเหลือเพียงสามใน
สี่ส่วน สวีตงยังบอกว่าไม่มี!

ฟางเจียเหว่ยกลับคลี้อยอย่างสง่างาม ก่อนจะเอ่ยถามว่า
“น้องชาย ในมือของนายยังมีแบบไหนอีกบ้าง”

สวิตงยัม ก่อนจะตอบเสียงเรียบ “ถ้าพวกคุณอาฟาง ต้องการก้อนละสองกิโลกรัมขึ้นไป ผมจะกลับไปหาให้ อาจจะ เจอสักก้อนสองก้อน ส่วนก้อนละหนึ่งกิโลกรัมรวมถึงน้อยกว่า หนึ่งกิโลกรัม ผมไม่มีจริงๆ”

“อ่า...” ฟางเจียเหว่ยเผยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ เป็นไปได้ อย่างไม่ไรกัน

“อ่า...” ฟางเต่ออีเองก็นิ่งอึ้ง ผ่านไปครู่หนึ่งถึงเข้าใจ ที่ แท้ที่สวิตงบอกว่าไม่มี เพราะเงื่อนไขของตนต่ำไปต่างหากเล่า!

บทที่ 359 ส่งขอตาน²

ฟางเจียเหว่ยไม่ค่อยอยากจะเชื่อนัก ในสายตาสองอาหลาน
ตระกูลฟาง หินหยกก้อนที่อยู่ในมือของหลี่สี่ตาถือว่าเป็นของ
เกรดเอแล้ว ก่อนที่คุณภาพด้อยกว่านั้นส่วีตงกลับไม่มี แต่ดันมี
ก่อนที่คุณภาพดีกว่านั้นเนี่ยนะ จะเป็นไปได้อย่างไร

กลับเป็นฟางเต๋ออี๋ที่ในแวตาศพความละโมบออกมาใน
เสี้ยววินาที ก่อนจะหัวเราะฮา “เสี่ยวสวี่ ดูนายสิ ทำฉันทกอก
ตกใจหมดแล้ว! ฮ่าๆ ...เอ้อ...เกรดเอที่หนักสองกิโลกรัมขึ้นไป
เสี่ยวสวี่นายได้มาราคาเท่าไร”

สินค้าเกรดเอคุณภาพสูงล้วนคิดราคาเป็น ‘กรัม’ สินค้า
เกรดเอหนึ่งกรัมราคาอย่างน้อยหลักหมื่นขึ้นไป แต่หยกทั้งก้อน
กลับต้องดูขนาด แม้ว่าจะคิดราคาเป็นกรัมเหมือนกัน แต่ยิ่ง
ขนาดใหญ่ ราคา ก็จะยิ่งสูง บางก้อนสูงถึงหลายหมื่นหยวนก็มี

² หมายถึง การให้ของคุณภาพไม่ดีหรือมีจำนวนน้อยจนเกินไปแก่ผู้อื่น (ขี้เหนียว)
แสดงพฤติกรรมไม่ดีใส่ผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรู้สึกไม่พอใจ

หากอิงตามทฤษฎีตลาด สิ้นค้าเกรดเอหนักสองกิโลกรัมขึ้นไป เพียงก้อนเดียวก็อาจราคาทะลุครึ่งร้อยล้านได้ สิ้นค้าเกรดเอแบบนี้ราคาที่ได้มาต้องไม่ต่ำแน่นอน

แต่เท่าที่ฟางเต๋ออีรู้ หากสวิตซ์ซื้อสินค้าเกรดเอแบบนี้ผ่านช่องทางทั่วไปคงไม่น่ามีจำนวนมากเท่าไร สวิตซ์ไม่ได้มีเงินทุนในการซื้อสินค้าจำนวนมหาศาลขนาดนั้น

อีกอย่างหนึ่งคือ หากรู้ราคาทุนที่สวิตซ์ซื้อมา ฟางเต๋ออีก็จะต่อรองราคาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความจริงแล้วหากราคาถูกกว่าที่คาดไว้ ฟางเต๋ออีย่อมจะไปยังแหล่งสินค้านั้นและทำเงินมหาศาลจากแหล่งวัตถุดิบได้เลย

ดังนั้น ฟางเต๋ออีจึงยังชิงถามถึงราคาทุนจากสวิตซ์

โดยมาก เก้าในสิบคนคงจะบอกว่าเป็นความลับทางการค้า แต่สวิตซ์กลับตอบเสียงเรียบพร้อมรอยยิ้ม “ก็ไม่แพงมากหรอกครับ แค่มึนกว่าๆ ต่อกรรม!”

ราคานี้หากอิงจากสถานการณ์ตลาดในปัจจุบันก็ยังถือว่าไม่แพงจนเกินไป ก่อนหยกน้ำใสที่เหลียงกั๋วตั้งเลือกไปก็ราคาประมาณนี้

ทว่าสำหรับสองอาหฺลานตระกูลฟางแล้วราคารึ่ค่อนข้าง
'สูง' ใปหน้อย เหตุผลหลักเลยก็เพราะมันเป็นสินค้าของสวีตง!

หากเป็นคนอื่นเสนอราคารึ่ ฟางเต๋ออีและหลานชาย
อาจจะยอมรับได้ แต่สวีตงเป็นใคร ในสายตาฟางเต๋ออีและ
หลานชายแล้ว สวีตงก็แค่คนรวยที่มีความสามารถนิดหน้อย
เท่านั้น!

มิเช่นนั้น ฟางเต๋ออีและหลานชายคงไม่มาประจบสวีตง
อยู่แบบนี้หรอก

สวีตงชะงัก ก่อนจะพูดอีกว่า “แต่ว่านี่เป็นแค่ราคาของ
ของส่วนหนึ่ที่ผมมีอยู่ในมือ ส่วนที่เหลื้ราคามัน ฮ่าๆ ...”

สวีตงพูดออกมาแบบนี้ก็ทำให้ฟางเต๋ออีและหลานชาย
ต้องลอบกลืนน้ำลาย ความหมายของสวีตงก็คือ เขายังมีของที่
ดีกว่าอยู่ในมือ!

ตอนแรกตนคิดว่าก่อนหยกน้ำใส่มือหลื้สี่ตาคือของที่ดี
ที่สุดที่สวีตงนำกลับมาแล้ว คิดไม่ถึง ดูจากความหมายของ
สวีตง นั่นเป็นเพียงของชุดที่แย่ที่สุด!

ฟางเต๋ออีตัดสินใจเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วว่า จะคว้าการ
ซื้อขายกับสวีตครั้งนี้ให้อยู่หมัด เพราะจะต้องทำเงินก้อนโตได้
อย่างแน่นอน ยิ่งสินค้าดีก็ยิ่งได้กำไรมาก ฟางเต๋ออีถึงขั้นเห็น
ธนบัตรจำนวนมหาศาลบินว่อนอยู่ตรงหน้า

ฟางเจียเหว่ยเองก็รอจังหวะอยู่นานแล้ว เขากลืนน้ำลาย
และกล่าวอย่างตื่นเต้น “น้องชาย ตอนนี้พูดอะไรก็ไม่รู้ได้มาไว้ใน
มือแล้วค่อยว่ากัน ตอนนี้ฟ้ายังสว่างอยู่ พวกเราไปดูกัน
ตอนนี้เลยสิ!”

สวีตมองโหมวซืออีซึ่งถูกทอดทิ้งอยู่ตรงมุมห้องมากกว่า
ครึ่งก่อนวัน ก่อนจะส่ายหน้าและตอบว่า “คุณอาฟาง รุ่งพี ผม
ยังมีธุระต้องทำ นั่นก็คือไปส่งซืออี ไม่รู้ว่าตอนนี้ซืออีอยากไปที่
ไหน...ถ้าพวกคุณอาฟางสะดวกก็เป็นพรุ่งนี้แล้วกันครับ ผมจะ
เหลือก่อนหยกที่ตรงกับเงื่อนไขของพวกคุณไว้ให้อย่างแน่นอน”

ฟางเต๋ออีฟังถ้อยคำของสวีตแล้วก็หันไปมอง
ฟางเจียเหว่ยโดยสัญชาตญาณพร้อมกับกัดฟันกรอด

ฟางเจียเหว่ยหันขวับไปทางโหมวซืออีซึ่งอยู่ตรงมุมห้อง ก่อนจะกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ซืออี ตอนนี้อะยังไปเที่ยวเล่นที่ไหนเลย กลับบ้านเถอะ ให้ฉันไปส่งดีไหม”

เมื่อเห็นว่าเห็นฟางเจียเหว่ยยอมคุยกับตัวเอง โหมวซืออีก็ดีใจออกนอกหน้า ทั้งยังได้ยืนยันว่าฟางเจียเหว่ยจะไปส่งเธอที่บ้านด้วย โหมวซืออีก็แทบกระโดดผลุงลุกขึ้นมากู้อึงว่า ‘หมื่นปี’

แต่คิดไม่ถึงว่าฟางเจียเหว่ยกลับทำท่าที่ครุ่นคิดเล็กน้อย แล้วบอกว่า “อ้อ ซืออี เธอก็เห็นแล้ว ฉันกำลังคุยธุรกิจกับลูกพี่ลูกน้อง ไม่งั้นเธอกลับเองแล้วกันนะ ฉันจะเรียกรถให้”

สิ่งที่ได้ยินคำพูดของฟางเจียเหว่ยเข้าก็อดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้ แน่نونว่าไม่ใช่เพื่อตัวเอง แต่เพื่อโหมวซืออี

เพื่อฟางเจียเหว่ยแล้ว เรียกได้ว่าโหมวซืออีพยายามทุ่มเทอย่างสุดหัวใจที่จะทำให้ฟางเจียเหว่ยพอใจ แต่คิดไม่ถึงว่าในใจของฟางเจียเหว่ย โหมวซืออีมี ‘สถานะ’ เพียงแค่นี้เท่านั้น

จากที่นี่ไปถึงบ้านตระกูลโหมว ต่อให้ขับรถไปกลับก็ใช้เวลาเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น เวลานั้นนิดเพียงนี้ฟางเจียเหว่ยยังไม่เต็มใจมอบให้โหมวซืออีเลย!

เรื่องที่ทำให้สวิตงรู้สึกโมโหที่สุดก็คือ ฟางเจียเหว่ยยังคิดจะเรียกรถให้โหมวซืออีก ทำไมไม่พูดไปตรงๆ เลยว่า ‘มา เอาไปยี่สิบสามสิบหยวน แล้วก็ใส่หัวกลับเอาเองนะ...’

การส่งขอรถเช่นนี้ สวิตงทนดูต่อไปไม่ได้จริงๆ ต่อให้เป็นการกระทำที่ทำกับโหมวซืออีกก็เถอะ

โหมวซือก็ไม่มีเงินจำนวนยี่สิบสามสิบหยวนนั้นหรือ โหมวซือก็เรียกรถเองไม่เป็นเช่นนั้นหรือ รถของโหมวซือก็จอดอยู่ข้างนอกนั่นไง!

แต่สวิตงกลับไม่คาดคิดว่าโหมวซือจะคลี่ยิ้มบางและกล่าวออกมาอย่างซาบซึ้งใจ “เจียเหว่ย ขอโทษด้วยจริงๆ นะ เป็นฉันที่รบกวนการทำความรู้จักของนายเอง แต่ว่าสภาพร่างกายฉันไม่ค่อยดี ขับรถไม่ไหวเลยต้องรบกวนให้นายเรียกรถให้”

ฟางเจียเหว่ยยิ้ม “ที่ไหนกันแล้ว ไปเถอะ เราไปเรียกรถกัน...”

สวิตงพยายามข่มกลั้นความหงุดหงิดเอาไว้ ก่อนจะหลุดลุกและพูดขึ้นมาว่า “รุ่นพี่ รถของซืออื่ก็จอดอยู่ข้างนอกนี่เอง คุณไปส่งเธอหน่อยเถอะ ถือว่าช่วยเธอขับรถกลับไปด้วย”

สวี่ตงไม่พูดยังจะดีกว่า แต่เมื่อพูดออกไปแล้ว ฟางเจียเหว่ยก็แทบจะตบหน้าผากดังฉาด เกือบหลุดจากท่าที่ ดึงดูดใจสาว ๆ จากนั้นเขาก็อ้มและพูดกับโหมวซืออี้ว่า “ที่แท้ เธอก็ขับรถมาเหรอ อี้ ๆ ...ทำไมฉันไม่รู้ล่ะ อี้ม ไม่งั้นเธอก็ขับ กลับเองเถอะ แค่อธิษฐานว่า หนี ขับรถช้า ๆ หน่อย ระวัง ระวัง ระวัง ความปลอดภัยเอา ช้า ๆ ...ฉันนะเหรอ ซืออี้เธอดูเอาสิ ฉันปลื้ม ตัวไปไหนไม่ได้จริงๆ ...”

ย่าแกสิ พอได้ยินว่าโหมวซืออี้มีรถ แม้แต่คำรถยี่สิบ สามสิบหยวนไอ้หมอนี้ก็ไม่คิดจะจ่าย! ส่วนการเรียกรถก็ยังไม่ ต้องพูดถึงแล้ว

ท้ายที่สุดแล้ว โหมวซืออี้ก็ทำท่าลังเลเล็กน้อย ก่อนจะ เอ่ยว่า “เจียเหว่ย ขอขอบคุณที่เป็นห่วงนะ เรื่องกลับบ้านนายไม่ ต้องกังวล นายจัดการเรื่องของนายเถอะ”

ฟางเจียเหว่ยถอนหายใจเหมือนโล่งอก ก่อนจะหันมาพูด กับสวี่ตง “อาละ ซืออี้เธอกลับเองได้ พวกเรามาคุยเรื่องของ พวกเรากันดีกว่า”

สวิตงตอบเสียงเรียบ “ถ้าผมไม่ได้เห็นกับตาว่าชื่ออีกลับบ้าน หึๆ เรื่องของพวกเราก็ต้องรอพรุ่งนี้แหละ ทำยังไงได้ตอนนี้ผมมีธุระสำคัญ นั่นก็คือส่งชื่ออีให้กลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย”

สองอาหลานฟางเต๋ออีและฟางเจียเหว่ยสบตากัน คาดว่าหากไม่ไปส่งโหมวชื่ออีกลับบ้านตอนนี้ สวิตงคงจะเลื่อนฐานะของพวกเขาไปเป็นวันพรุ่งนี้จริงๆ

แต่สำหรับฟางเต๋ออีและหลานชายแล้ว เรื่องนี้ยังเข้าไปอีกเพียงนาทีเดียวกียังอันตราย

ของที่สวิตงนำกลับมาครั้งนี้เป็นของดี คนที่รู้เรื่องนี้มีแต่จะเยอะขึ้นเรื่อย ๆ ถึงตอนนั้นจะยังมีคนเล่าลือกันไปทั่ว แล้วคนที่มียอำนาจมากกว่าฟางเต๋ออีและหลานชายก็ยังมีอีกมาก

ถึงตอนนั้นคงไม่พ้นกลายเป็นสงครามเสือปะทะมังกร มีโอกาสสูงว่าฝ่ายที่จะได้รับบาดเจ็บคือฟางเต๋ออีและหลานชาย และคนที่นั่งเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ย่อมเป็นสวิตง

ดังนั้น ฟางเต๋ออีและหลานชายจึงส่งสัญญาณกันทางสายตา แล้วฟางเจียเหว่ยก็เปลี่ยนน้ำเสียงที่ใช้พูดกับโหมวชื่ออี

“ซื่ออี้ อันที่จริงจะให้เธอกลับบ้านคนเดียว ฉันก็ไม่วางใจ เอา
อย่างนี้แล้วกัน พวกเราไปดูของด้วยกันก่อน พอเสร็จเรื่องแล้ว
ฉันจะจัดโต๊ะเลี้ยงข้าวเธอ...”

ครั้งนี้โหมวซื่ออี้ไม่ต้องคิดอะไรให้มาก ก็รีบตอบพร้อม
รอยยิ้มสดใสทันที “ไม่ต้องเลี้ยงหรอก สิ้นเปลืองเปล่าๆ ไปดู
ของเป็นเพื่อนนายก่อน แล้วหลังจากนั้น หลังจากนั้น...”

ดูจากท่าทางของโหมวซื่ออี้คงคาดหวังว่าหลังจากไปคุย
ธุรกิจกับสวีตงเป็นเพื่อนฟางเจียเหว่ยแล้ว ฟางเจียเหว่ยจะไป
ส่งตัวเองที่บ้านได้ ทว่าโหมวซื่ออี้ได้แต่เก็บงำประโยคนั้นไว้ที่
ปลายลิ้น สุดท้ายก็ไม่กล้าพูดออกมาเพราะกลัวฟางเจียเหว่ยจะ
รำคาญ!

เห็นท่าทางแบบนั้นของโหมวซื่ออี้ สวีตงกลับรู้สึก
หงุดหงิดไม่หาย แต่ก็สรรหาคำพูดอะไรมาพูดอีกไม่ได้แล้ว

ในตอนนั้นเองสวีตงจึงออกจากร้านของโบราณตระกูล
ฟางเพื่อจะเดินนำไปยังสวนเหล่าหลิน

เพิ่งเดินไปเพียงสองก้าว ฟางเต๋ออีก็เรียกสวีตงให้หยุด ก่อน จากนั้นโหมวซืออีจึงส่งกุญแจรถให้ฟางเจียเหว่ย เพื่อให้ฟางเจียเหว่ยขับรถพาทั้งสี่คนไปยังสวนเหล่านลินด้วยกัน!

จากตรงนั้นเดินไปถึงสวนเหล่านลินแค่ไม่กี่ก้าว ใช้เวลาไม่ถึงสองนาที สวีตงที่กำลังหงุดหงิดใจตั้งใจว่าจะไม่นั่งรถของโหมวซืออี คิดไม่ถึงว่าฟางเจียเหว่ยจะขับรถมาจอดเลียบบ้าง ภายสวีตง แถมฟางเจียเหว่ยยังลงจากรถมาเปิดประตูให้สวีตงด้วยตัวเองอีกต่างหาก

เดินยังใช้เวลาแค่สองนาที ขับรถจึงใช้เวลาเพียงชั่วพริบตาเดียว

เมื่อมาถึงหน้าประตูสวนเหล่านลิน ฟางเต๋ออีก็ลงจากรถพร้อมรอยยิ้มสดใส ตามมาด้วยโหมวซืออีและสวีตง ส่วนฟางเจียเหว่ยต้องนำรถไปจอดที่จุดจอดรถด้านหน้าจึงตามมาภายหลัง

เวลานี้หลี่ตากล้ากลับมาแล้ว เมื่อเห็นพวกสวี่ตงเข้าก็แสดงสีหน้าดีอกดีใจ ดูเหมือนแผงหาบแร่ที่สวี่ตงมอบให้ทำจะมีความคืบหน้าแล้ว

แต่ที่ทำให้สวี่ตงรู้สึกแปลกใจก็คือเจ้าอ้วนและซางชิวเสียนก็อยู่ในร้านด้วย

เป็นไปได้ว่าซางชิวเสียนจะถูกเจ้าอ้วนหลอกให้มาดูข้าวของจำนวนมากที่นำกลับมาจากการเดินทาง ส่วนสองแม่ลูกน่าจะกลับบ้านไปแล้ว

เมื่อเจ้าอ้วนและซางชิวเสียนเห็นโหมวซืออี้ก็ต้อนรับขับสู้อย่างดี ความสนิทสนมนั้นเกือบทำให้สวี่ตงรู้สึกอิจฉาขึ้นมาตื้อ ๆ

ซางชิวเสียนกับโหมวซืออี้ดูคล้ายคลึงกัน นั่นก็คือต่างก็ดูซีดเซียวและอิดโรย แต่เวลานี้ซางชิวเสียนดูสดใสกว่าโหมวซืออี้มาก

ซางชิวเสียนลงมือชงชาให้ทุกคนด้วยตัวเอง ก่อนจะคว้ามือโหมวซืออี้ไปนั่งด้านข้าง พูดคุยกันอย่างสนิทสนม ทั้งคู่อายุไล่เลี่ยกัน และเป็นลูกสาวเหมือนกัน เรื่องที่คุยกันได้จึงมากมายไม่มีที่สิ้นสุด ซางชิวเสียนก็ดูร่าเริงกว่าที่สวี่ตงเคยเห็นไม่

น้อย เด็กสาวทั้งสองจับมือพูดคุยกัน ส่งเสียงหัวเราะคิกคักเบาๆ
เป็นครั้งคราว

สวีตงได้เห็นภาพนี้แล้วก็ลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก

หลี่สี่ตาและฟางเต๋ออี๋เพียงทักทายกันไม่กี่คำก็รีบ
เข้าประเด็นทันที ที่พวกเขาจะมาเพราะอยากเห็นสินค้าที่สวีตงนำ
กลับมา

ทว่า สินค้าเหล่านั้นมีมูลค่าสูง หลี่สี่ตาไม่กล้าถือวิสาสะ
จึงให้ฟางเต๋ออี๋ไปคุยกับสวีตงด้วยตัวเอง

บทที่ 360 ปล้นไปเลยสิ

ถึงนาทีนี้ นับว่าสวีตงเริ่มเบาใจลงได้แล้ว มีหลี่สี่ตากับ ซางซิวเสี่ยวอยู่ด้วย เขาก็ไม่ต้อง ‘สู้เพียงลำพัง’ แล้ว ไม่ว่าจะเป็น โหมวซืออีก็ดี หรือพวกฟางเต่ออีก็ตาม สวีตงมีความมั่นใจที่จะ รับมือพวกเขามากขึ้นแล้ว

เมื่อสวีตงเห็นว่าหลี่สี่ตาดูอย่างตรงไปตรงมาว่าเรื่อง การเจรจาซื้อขายหยกดิบต้องให้ตัวเขาออกหน้าเอง สวีตงจึง คลี่ยิ้มและถามอย่างตรงไปตรงมา “คุณอาฟาง ผมมีของ แต่ผม อยากรู้ว่าพวกคุณต้องการวัตถุดิบราคาเท่าไร”

เงินแลกของ มีกำลังซื้อมากแค่ไหน เมื่อสวีตงถามให้ กระจ่างแล้วจึงจะนำสินค้าตามราคาออกมาให้

ฟางเต่ออีหัวเราะว่า “เสี่ยวสวี คำถามนี้ออกจะเป็น คำถามนอกวงการเกินไปหน่อยหรือเปล่า ในวงการของพวกเรา แต่ไหนแต่ไรมา ต้องเห็นสินค้าก่อนค่อยเสนอราคา สินค้าวาง อยู่ตรงหน้ามูลค่าหนึ่งล้านหยวน ทุกคนรู้ราคาตลาดดีว่าแค่หนึ่ง

ล้าน นายเรียกสิบล้าน ฉันคืนให้นายทอนคืนหนึ่งแสน นายกับฉันตกลงกันได้ก็จบ แต่ถ้าไม่เห็นสินค้า นายเรียกราคาหนึ่งล้าน แล้วฉันให้นายสิบล้านก็คงจะเป็นเรื่องไร้สาระ จริงไหม”

สวีตงยิ้มตอบ “คุณอาฟาง ผมทำข้อตกลงซื้อขายกับคุณด้วยความจริงใจ หลังจากถามราคาโดยประมาณจากคุณแล้ว ผมจะได้ไม่ต้องหยิบผิด ถ้าของที่นำออกมาราคาสูงกว่าเล็กน้อยก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้าแพงกว่าที่คุณอาฟางคิดไว้ก็จะเสียเวลาเปล่า เวลาของคุณอาฟางก็มีค่ามากเหมือนกัน จริงไหมครับ”

เดิมที่จะซื้อของในราคาเท่าไรนั้นยังเป็นเพียงแค่การคาดการณ์ ทั้งยังไม่ใช่เรื่องที่เอ่ยปากยากอีกด้วย ดูจากกำลังซื้อของฟางเต่ออี๋แล้ว หากจะซื้อหยกดิบในมือสวีตงสักหลายๆ ก้อนในคราวเดียวก็ดูจะไม่ใช่เรื่องยากอะไร

ทว่าฟางเต่ออี๋ไม่ต้องการเผยแพร่ละเอียดทั้งหมดของตัวเอง เขาไม่ได้ใจกว้างถึงเพียงนั้น และยิ่งไม่มีความจริงใจอย่างสวีตง

เมื่อเห็นว่าฟางเต่ออี๋อีกัก ไม่ยอมเอ่ยราคาที่ต้องการออกมาเสียที สวีตงจึงถอนหายใจเบาๆ

กลับเป็นเจ้าอ้วนที่ข่มกลั่นความหงุดหงิดเอาไว้ไม่ได้ ยิ้มแฉ่งพรางพุดหยอกล้อออกมาตรงๆ “คุณอาฟาง สินค้าที่พี่ต่ง นำกลับมาครั้งนี้มีมากมาย มีตั้งแต่ราคาหนึ่งหยวนไปจนถึง พันล้านหยวน ในแต่ละช่วงราคาก็มีแค่ขึ้นสองขึ้น ถ้าคุณอาฟาง ไม่บอกราคาที่ชัดเจน อีๆ ...จะนำของที่ราคาสูงเกินไปหรือต่ำเกินไปออกมาให้คุณอาฟางก็ถือเป็นการไม่เคารพคุณอาฟาง ทั้งสิ้น จริงไหม”

เห็นได้ชัดว่าเจ้าอ้วนตัวดีกำลังพุดจาเรื่อยเปื่อย แต่ ฟางเต๋ออีกกลับหน้าขึ้นสี ปฏิเสธไม่ออกแม้แต่คำเดียว ผ่านไป เน้นนานฟางเต๋อได้ถึงยิ้มและส่ายหน้า สุดท้ายก็เสนอราคา ออกมาที่ห้าสิบล้านโดยประมาณ

สวีตงเคยบอกแล้วว่าหยกดิบที่คุณภาพดีกว่าหยกน้ำใส ที่เหลียงกั๋วตั้งเลือกนั้นยังมีอีกมาก แต่แค่หยกน้ำใสก่อนหน้านี้ก็ ราคาเกือบสี่สิบล้านแล้ว หากฟางเต๋อต้องการของคุณภาพต่ำกว่านั้นย่อมจะเป็นการเสียหน้า ยิ่งไปกว่านั้นถ้าอะไรที่จะทำได้ก็จะยิ่งลดน้อยลง

แต่ฟางเต๋ออีก็ไม่กล้าพอที่จะบอกว่าต้องการของที่มีราคาสูงกว่านั้นหนึ่งเท่าหรือหลายเท่า หากนำออกมาดูแล้วซื้อไม่ไหวก็จะยิ่งขายหน้าเข้าไปใหญ่

ดังนั้น ฟางเต๋ออีจึงแทบจะต้องกัดฟัน แล้วเสนอราคาประมาณห้าสิบล้านออกไป

สวีตงพยักหน้า ลูกขึ้นถามหาบุญแจกจากหลี่สี่ตา ก่อนจะไปที่โกดัง กวาดตามองสิ่งที่อยู่กล่องใบนั้นอย่างขบขันไปที ก่อนจะหยิบหยกน้ำแข็งเหนียว³ ออกมาก่อนหนึ่ง

เมื่อลองกะน้ำหนักด้วยมือแล้วก็คาดว่าหยกน้ำแข็งเหนียวนี้จะมีน้ำหนักมากกว่าสามกิโลกรัม แต่ไม่น่าเกินสี่กิโลกรัม ทว่ามูลค่าเกินห้าสิบล้านอย่างแน่นอน สวีตงขบคิดอะไรอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเดินออกมา

ในตอนนั้นเอง ฟางเจียเหว่ยก็จอดรถเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงเดินเข้ามาในสวนเหล่าหลิน ทันทีที่เข้ามาและกวาดตามองไปมาก็

³ คือ หยกที่มีความโปร่งใสอยู่ในระดับสูง และมีคุณภาพเกือบถึงระดับหยกน้ำแข็ง

บังเกิดร่องรอยความดูแคลนซึ่งสังเกตได้ยากสะท้อนอยู่ใน
แววตา

โกโรโกโส! ร้านนี้ดูโกโรโกโสมาก ชั้นวางสินค้าว่างเปล่า
ไปเก้าในสิบส่วน เพียงแวบแรกก็ชวนให้ผู้พบเห็นรู้สึกเหมือนว่า
ร้านกำลังจะล้มละลาย

เทียบกับร้านเปิดใหม่ของเขาไม่ติดเลย

ฟางเจียเหว่ยถึงกับสงสัยว่า ของที่ส่วีตงนำกลับมาครั้งนี้
จะมีมูลค่าและน่าอัศจรรย์อย่างที่เล่าต่อกันจริงหรือเปล่า

ซางซิวเสี่ยยังคงออกมารินน้ำชาให้อย่างสุภาพ ก่อนจะ
กลับไปสนทนากับโหมวซืออีต่อ

ทว่าตอนนี้สายตาของโหมวซืออีได้ย้ายไปอยู่ที่
ฟางเจียเหว่ยแล้ว จึงเอ่ยตอบซางซิวเสี่ย ‘อ้อๆ อ่าๆ’ อย่าง
ขอไปที

ประจวบเหมาะกับการที่ส่วีตงนำหยกน้ำแข็งเหนียวออกมา
พอดี หยกน้ำแข็งเหนียวก้อนนี้ยังเป็นแค่ก้อนหยกดิบ แต่กลับ
ดึงดูดสายตาของฟางเต๋ออีและฟางเจียเหว่ยได้ในทันที

สองอาหลานคู่นี้ศึกษาเรื่องหยกมามาก เพียงแค่เห็นก็มองออกว่าหยกน้ำแข็งเหนียวก้อนนี้ไม่ได้มีมูลค่าแค่ห้าสิบล้านอย่างแน่นอน! ฟางเต๋ออีรีบคำนวณอย่างรวดเร็ว หากของสิ่งนี้อยู่ในมือตนละก็ น่าจะทำเงินได้อย่างน้อยเจ็ดสิบล้าน หรือพูดให้ชัดน่าจะมากกว่าเจ็ดสิบล้านด้วยซ้ำแน่นอนว่ายังขึ้นอยู่กับกระบวนการจัดการด้วย

ฟางเจียเหว่ยยิ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน หยกน้ำใสในมือหลี่สีตาท่อนั้นกับหยกน้ำแข็งเหนียวก้อนนี้มีมูลค่ารวมกันเกินร้อยล้านไปแล้ว เป็นตัวเลขที่ฟางเจียเหว่ยไม่กล้าจินตนาการเท่าที่ฟางเจียเหว่ยรู้ ส่วีตงมีทรัพย์สินแค่ประมาณร้อยล้านหยวน ทว่าแค่ทรัพย์สินจำนวนกว่าร้อยล้านหยวนนี้ ก็ถึงฟางเจียเหว่ยไม่เห็นฝุ่นแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น ส่วีตงกลับมาครั้งนี้ยอมไม่ได้นำแค่หยกดิบสองก้อนกลับมาอย่างแน่นอน เช่นนั้นแล้วส่วีตงร่ำรวยขนาดไหนกันแน่

ตอนนี้ส่วีตงวางหยกน้ำแข็งเหนียวลงบนโต๊ะกาแฟอย่างสง่าผ่าเผย ก่อนจะคลี่ยิ้มพูดว่า “คุณอาฟาง ผมลองคันดูแล้ว

“ไม่เจออะไรที่ราคาเหมาะสมไปกว่าของสิ่งนี้อีกแล้ว คุณลองดูสิว่าพอใจไหม!”

ที่บอกว่าไม่เจอหยากราคาต่ำกว่านี้แล้ว สวีตงไม่ได้โกหก ทว่า นอกจากเจ้าอ้วนตัวดีที่ไม่ค่อยจะเชื่อเท่าไรนัก คนอื่นๆ ล้วนเชื่ออย่างไร้ข้อกังขา โดยเฉพาะหลี่สี่ตาที่ได้เห็นของเหล่านั้นกับตาแล้วย่อมรู้ว่าสวีตงพูดความจริง

ดังนั้น หลี่สี่ตาจึงนำเครื่องมือมาวางไว้บนโต๊ะกาแฟ ส่งสัญญาณให้ฟางเต๋ออี๋และหลานชายลองตรวจสอบดู

ฟางเต๋ออี๋พยายามสงบอารมณ์ แล้วหยิบแว่นขยายและไฟฉายฟลูออเรสเซนต์ขึ้นมา แสรั้งทำท่ามองหยกน้ำแข็งเหนียว ก้อนนั้นอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าและบอกว่า “หยกก้อนนี้เป็นชนิดหยกเหนียวก็จริง แต่ยังห่างไกลจาก ‘หยกน้ำแข็งเหนียว’ ที่แท้จริง ยังมีบางส่วนที่แตกต่างกันอยู่เล็กน้อย แถมตรงกลางนี้ยังมีสิ่งสกปรกอยู่ด้วย เพราะฉะนั้น เรื่องราคาอะ ฮ่าๆ ...”

เรื่องมาตรฐานจำเพาะของหยกดิบ สวีตงย่อมรู้ไม่เท่าหลี่สี่ตา หยกดิบก้อนนี้เป็นหยกเหนียวหรือหยกน้ำแข็ง สวีตงยังอธิบายไม่ได้เลย เวลาที่สวีตงเลือกหินก็อาศัยดูจากสีและความ

เข้มข้นของออร่าสมบัติที่เปล่งออกมาในการกะประมาณมูลค่าของมัน ส่วนจะเป็นหยกชนิดไหน พื้นผิวอะไร สวีตงแค่พังผ่านๆ จากคำพูดของเว่ยเจ้อไห่เท่านั้น

อาศัยเพียงคำบอกเล่าของเว่ยเจ้อไห่แค่นี้ก็คำ สวีตงจะเก็บความรู้ความเชี่ยวชาญในส่วนประกอบของหยกที่ต่างกันเป็นร้อยเป็นพันระดับได้อย่างไรเล่า

ที่แท้แล้วมันคือหยกชนิดไหนมีพื้นผิวแบบไหนสวีตงแยกไม่ออกหรอก แต่ที่ฟางเต๋ออี๋บอกว่าหยกน้ำแข็งเหนียวก่อนหน้านี้มีสิ่งเจือปน สวีตงไม่เชื่อเด็ดขาด

หากภายในก้อนหยกมีสิ่งเจือปน มูลค่าของหยกย่อมลดลงอย่างไม่ต้องสงสัย ออร่าสมบัติที่เปล่งออกมาย่อมไม่เข้มข้น นอกจากนี้ตรงกลางของก้อนหยกจะต้องมีออร่าสีอื่นปะปนอยู่ด้วย

แต่ว่าออร่าสมบัติของหยกน้ำแข็งเหนียวก่อนหน้านี้ไม่เพียงเข้มข้น แต่ยังมีสีบริสุทธิ์มากด้วย สวีตงไม่เห็นแม้กระทั่งรอยจุดด้วยซ้ำ นั่นแสดงว่าฟางเต๋ออี๋โกหกเพื่อจะได้ซื้อลดราคา

หลี่สี่ตาหัวเราะฮาๆ และโต้กลับว่า “ถ้าแก่ฟาง ทุกคน ล้วนคุ้นเคยกับการจำแนกประเภทของหยกเป็นอย่างดีจึงไม่ต้อง ให้นิพนธ์ขยายแล้ว แต่ถ้าบอกว่าหยกก้อนนี้เป็นแค่หยกเหนียว ฉันทไม่เห็นด้วย อันดับแรกฉันขอเอ่ยความเห็นที่มีต่อหยกชนิด น้ำแข็งเหนียวเสียหน่อย ถ้ามีจุดไหนไม่เหมาะไม่ควรได้โปรด ชี้แนะด้วย ฮ่าๆ ...”

หลังจากหัวเราะออกมา หลี่สี่ตาก็กล่าวว่า “ฉันอยากจะ พูดถึงหยกชนิดน้ำแข็ง หยกดิบชนิดน้ำแข็งนั้นควรมีลักษณะใส รวกับน้ำแข็ง เนื้อสัมผัสจะคล้ายกับหยกเหล้าเค็ง ไม่มีสีหรือมี สีเล็กน้อย จุดเด่นคือพื้นผิวด้านนอกเป็นมันวาว โปร่งแสงไป จนถึงชั้นโปร่งใส และใสรวกับน้ำแข็ง ชวนให้คนรู้สึกถึงหยกที่ ใสจนระยิบระยับรวกับน้ำแข็ง อีกทั้งเนื้อหยกยังดูคล้ายผลึก น้ำแข็ง ไม่มีสีหรือมีสีน้อยมาก ขนาดอนุภาคสม่ำเสมอ เม็ดผลึก สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เนื้อสัมผัสละเอียดและเรียบลื่น ไม่มีรอยแตกแม้แต่นิดเดียว ดูจากหยกที่นำออกมาก้อนนี้แล้ว คุณรู้สึกแบบนั้นหรือเปล่า”

เมื่อหยกก้อนนี้วางอยู่บนโต๊ะกาแฟ ไม่ต้องพูดถึงหลี่สี่ตา แม้แต่เจ้าอ้วนยังมองออกว่ามันเหมือนกับ ‘น้ำแข็ง’ ที่ห่อหุ้ม

บางอย่างไว้ เจ้าอ้วนยังรู้สึกได้ถึงความเป็นราวกับมีน้ำแข็งก้อนหนึ่งวางอยู่ตรงหน้า

แม้แต่เจ้าอ้วนที่เป็น ‘คนนอกวงการ’ ยังรู้สึกเช่นนั้น หากฟางเต่ออื้บอกว่าไม่รู้สึกอะไรเลยย่อมโกหกอย่างแน่นอน

หลี่สืตากล่าวต่อ “อีกอย่างหนึ่ง คุณลองเคาะหยกก้อนนี้ดู ว่าเสียงที่ดังออกมาจากก้อนหยกเป็นเสียงโลหะหรือไม่...”

ว่าแล้วหลี่สืตาก็หยิบก้อนขนาดเล็กขึ้นมาเคาะก้อนหยกเบาๆ ก้อนหยกกระทบโลหะจนเกิดเสียงกังวานออกมาทันที

ฟางเต่ออื้หน้าแดงก่ำ แต่ก็เอ่ยสวนกลับในทันที “พี่หลี่พูดได้ถูกต้องแล้ว แต่ว่าหยกชนิดเนื้อเหนียวยังแบ่งออกได้เป็นสองประเภทใหญ่ๆ คือเนื้อน้ำแข็งเหนียวและเนื้อข้าวเหนียว หยกเนื้อน้ำแข็งเหนียว มีลักษณะขุ่นกว่าและเนื้อแข็งกว่าเล็กน้อย ก็เหมือนกับน้ำแข็งที่มีสิ่งเจือปนมากกว่า เรื่องนี้พี่หลี่จะไม่ยอมรับก็คงไม่ได้ แล้วหยกก้อนนี้ก็มีระดับความโปร่งใสน้อยอย่างเห็นได้ชัด แถมภายในเนื้อหยกยังมีสิ่งเจือปนเล็กๆ อยู่เต็มไปหมดจึงทำให้ดูขุ่นมาก ทำให้คนเห็นรู้สึกเหมือนชุปข้าวเหนียวขุ่นๆ ตามมาตรฐานแล้วหยกเนื้อน้ำแข็งที่ลดระดับ

เป็นเนื้อเหนียวอย่างกอนนี้ ก็เป็นแค่หยกชนิดหนึ่งที่แย่กว่าหยกเนื้อเหนียว และยังห่างชั้นกับหยกน้ำแข็งเหนียวไม่ใช่แค่หนึ่งระดับ แต่มันยังไม่ใกล้เคียงกับหยกน้ำแข็งเลยแม้แต่น้อย ฮ่าๆ ...”

หลังจากหยุดชั่วคราว ฟางเต๋ออีก็พูดต่อไปว่า “พูดถึงมูลค่าหยกก่อนนี้ดูจากขนาดที่ไม่เล็กของมันแล้ว ฉันก็ให้มากที่สุดได้ที่...”

ฟางเต๋ออีว่าพลงนั้บนี้ว ซี้ไปที่เพดานแล้วพูดว่า “สิบล้าน!”

“สิบล้าน...” เจ้าอ้วนแทบลมจับ เกือบหลุดโพล่งออกมาว่า ‘ทำไมคุณไม่ปล้นไปเลยล่ะ!’

หลี่สี่ตาหน้าแดงก่ำ ก่อนจะกล่าวยิ้มๆ “พี่ฟางล้อเล่นหรือเปล่า สิบล้าน ฮ่าๆ ...”

สวี่ตงผุดลุกขึ้นและตอบกลับพร้อมรอยยิ้ม “ดูเหมือนสายตาผมจะต่ำไปหน่อย หลังจากไต่ยีนพวกคุณอาฟางพูดแล้ววันนี้ผมจึงได้รู้ว่าของชิ้นนี้ไร้ค่าจริงๆ ฮีๆ ...ทำให้คุณอาฟางกับรุ่นพี่ขบขันแล้ว ผมจะไปเปลี่ยนมาใหม่!”

ว่าแล้ว สวีตงก็ไม่รอให้ฟางเต๋ออีหรือฟางเจียเหว่ยส่งเสียง รีบหอบหยกน้ำแข็งเหนียวตรงรี่กลับเข้าไปข้างในโดยไม่หันหลังกลับมามอง

ชั่วขณะนั้น ฟางเต๋ออีและฟางเจียเหว่ยที่ถูกทิ้งไว้ต่างลอบถอนหายใจไม่หยุด ดูเหมือนราคาสินค้านคงจะต่ำเกินไปจึงทำให้สวีตงไม่ต้องการเจรจาอะไรอีก

ดวงเนตรสมบัติพลิกชะตา ข้าจะเป็นเศรษฐี เล่ม 8

大宝鉴

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《大宝鉴》 Vol.8

Author: 罗晓 Luo Xiao

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

罗晓 Luo Xiao

ดวงเนตรสมบัติพลิกชะตา ข้าจะเป็นเศรษฐี เล่ม 8 / 罗晓 Luo Xiao : เขียน; กวินธิดา และ On the Moon: แปล จาก 大宝鉴 .— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 649 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. กวินธิดา และ On the Moon ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-8152-8